

РЕШЕНИЕ

№ 2021

гр. София, 29.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 62 състав,
в публично заседание на 25.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Даниела Гунева

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **3592** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от [Административнопроцесуалния кодекс /АПК/](#), във вр. с [чл. 13, ал.9 от Закона за енергетиката /ЗЕ/](#) и [чл. 148, ал.1 от Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката](#) .

Образувано е по жалба на [фирма] [населено място] ЕИК[ЕИК], срещу Решение № Ж-156/27.02.2020 г. на КЕВР по т.2 от същото, с която са дадени указания на жалбоподателя да възстанови на П. П. сумата , разходвана за закупуване на водомер или да монтира измервателен уред, собственост на ВиК“ ЕАД Б. на сградното водопроводно отклонение към имот с адрес: [населено място] ул.“Ц. А. № 25б.

В жалбата се твърди незаконосъобразност на оспорения акт, като постановен в нарушение на процесуалните правила и материалния закон. Посочва се, че административният орган не е установил точната фактическа обстановка, при което се е произнесъл по спор, за който не е бил сезиран. Посочва се, че не е спорно между страните, че операторът на водоснабдителната система монтира , поддържа и контролира водомерите на водопроводните отклонения, по които се заплаща и отчита изразходваното количество вода, съгласно разпоредбата на чл. 32 ал.10 от Наредба №4 от 2004г., както и че операторът е задължено лице да монтира за своя сметка измервателни уреди. Не е спорно и обстоятелството, че водомерът е бил демонтиран поради неизправност. Спорът се състои в това, че потребителят П. е отказал да бъде монтиран водомер на оператора, поради което е бил монтиран друг, закупен от него самия. Като не е изяснил предмета на спора, КЕВР е допуснал съществено

процесуално нарушение и в резултат се е произнесъл по въпроси, които не са спорни. Като нарушения на материалния закон се изтъкват липсата на анализ на правилно установена фактическа обстановка, което е довело до грешни изводи за недобросъвестно изпълнение на задълженията на оператора, а от там и за задължение на същия да възстанови сумата, платена от П. за водомер, без да е налице основание за това.

Прави се искане за отмяна на оспореното решение.

В съдебно заседание жалбоподателят поддържа подадената жалба на основанията посочени в нея. Претендира разноси по делото.

Ответникът по жалбата – Комисия за енергийно и водно регулиране /КЕВР/, чрез процесуалния си представител, оспорва така подадената жалба. Твърди, че издаденото решение е валидно, правилно и законосъобразно и моли същото за бъде оставено в сила. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Заинтересованата страна – П. П. редовно призована, не изпраща представител и не изразява становище по същество на жалбата.

Контролиращата страна – Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител и не изразява становище по същество на жалбата.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Административното производство пред КЕВР е образувано по повод на постъпили жалби от П. П. от [населено място] с вх. № В-04-02-209 от 21.10.2019 г. и от 12.12.2019г. срещу [фирма] [населено място], в които е изразено несъгласие с определяне на изразходваното количество вода за имота, собственост на жалбоподателя, както и че се е наложило сам да закупи водомер, който да се монтира на сградното водопроводно отклонение /СВО/, тъй като дружеството не е желало да подмени дефектирания според него уред.

По повод на постъпилите жалби е образувана преписка и е извършена проверка от КЕВР. На основание чл. 143, ал.4 от Наредба № 3 за лицензиране на дейностите в енергетиката, с писмо изх. № В-04-02-209/30.10.2019 г., КЕВР е изискала от ВиК оператора да извърши проверка и да представи мотивирано становище, заедно с цялата преписка по жалбата / л.47от делото/. От [фирма] [населено място] е изпратено становище, представляващо препис от такова, адресирано до КЗП, с приложения към него доказателства с вх. № В-04-02-209/06.11.2019 г. / л.38 от делото/. От КЕВР е поискано допълнително информация за чия сметка е закупен водомера/ л.36/ , монтиран на 14.08.2019г. на СВО, както и дали демонтираният е бил годно средство за измерване по смисъла на Закона за измерванията. ВиК оператора е изпратил допълнително информация с писмо изх.№ К-3041-5/05.12.2019г./л.34/ , в което се сочи, че г-н П. е отказал монтирането на водомер на дружеството, поради което е монтиран такъв, закупен от него, както и че липсват протоколи за първоначален монтаж и последваща проверка на демонтирания водомер.

След преглед и анализ на представените документи бил изготвен доклад от Главен директор на Главна дирекция „Водоснабдителни и канализационни услуги“, в който били обсъдени установените факти и са направени изводи, че възраженията на жалбоподателя П. са основателни в частта, касаеща задължение на оператора да монтира свой измервателен уред, както и че като е монтирал водомер за сметка на потребителя операторът е допуснал нарушение по аргумент на чл. 32 ал.10 от Наредба

№4 /2004г.

Докладът бил обсъден на закрито заседание на КЕВР на 27.02.2020 г., обективизирано в приложено извлечение от протокол № 54/27.02.2020г. / л.15-21 от делото/. С Решение № Ж-156/27.02.2020 г. на КЕВР по т.2 от същото са дадени указания на жалбоподателя да възстанови на П. П. сумата , разходвана за закупуване на водомер или да монтира измервателен уред, собственост на ВиК“ ЕАД Б. на сградното водопроводно отклонение към имот с адрес: [населено място] ул.“Ц. А. № 25б.

В хода на съдебното производство доказателствено искане на жалбоподателя за разпит на лицето, съставило протоколът за демонтаж и монтаж на водомерите е отхвърлено като недопустимо. По делото не са ангажирани допълнително доказателства.

С оглед установеното от фактическа страна съдът прави следните правни изводи:

От представените по делото доказателства е видно, че оспореното Решение на КЕВР е изпратено на жалбоподателя с писмо. Видно от представеното известие за доставяне/л.5 от делото/ решението е получено лично от жалбоподателя на 06.03.2020 г. Жалбата до АССГ е подадена чрез административния орган на 17.03.2020 г. С оглед на горното съдът намира, че жалбата е подадена от надлежната страна, в законоустановения 14-дневен срок, с оглед на горното, съдът намира същата за ДОПУСТИМА за разглеждане.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

По валидността на акта:

Съдът намира , че оспореното решение е издадено от компетентен независим специализиран държавен колективен орган, на когото са възложени функции по регулиране на дейностите в енергетиката, във водоснабдяването и канализацията – [чл. 10 ЗЕ](#), в рамките на законите му правомощия, регламентирани в [чл. 22, ал.1, т.1](#) и [т.2 от ЗЕ](#) и [чл. 142, ал.1, т.1](#) и [чл. 147 от Наредба № 3/21.03.2013 г.](#) Същото е постановено в предвидената форма, като при провеждане на административното производство не са били допуснати съществени процесуални нарушения, поради което оспорваният акт не страда от пороци, водещи до неговата нищожност.

По процесуалната и материална законосъобразност на акта:

Съдът намира, че при издаването на оспореното решение не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и материалния закон.

В съответствие с [чл. 22, ал. 1, т. 1 от Закона за енергетиката \(ЗЕ\)](#) КЕВР разглежда жалби на ползватели на мрежи и съоръжения срещу оператори на преносни и разпределителни мрежи, добивни предприятия, оператори на съоръжения за съхранение на природен газ и оператори на съоръжения за втечен природен газ, свързани с изпълнението на задълженията им по [този закон](#), и на потребители срещу В и К оператори, свързани с предмета на регулиране по [Закона за регулиране на водоснабдителните и канализационните услуги](#). Съгласно чл. 147, ал.1 от Наредба № 3 за лицензиране на дейностите в енергетиката, когато в резултат на проверката по жалбата и събраните в хода на административното производство доказателства комисията установи, че жалбата е неоснователна, тя с решение прекратява преписката. Съгласно [чл. 22, ал. 7 от ЗЕ](#) редът за подаване на жалбите, тяхното разглеждане и процедурата за доброволно уреждане на спорове се уреждат в наредбата по чл. 60, а именно [Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката](#) (обн. в ДВ, бр. 33/05.04.2013 г.) Глава девета.

В конкретният случай от административният орган е спазена процедурата по [чл.](#)

[142-147 от Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката.](#)

КЕВР е събрала всички относими по случая факти и обстоятелства. Изготвен е доклад до председателя на КЕВР който е обсъден на закрито заседание на комисията като решението е постановено в срока по чл. 146, ал.1 от Наредбата. Решението отговаря на изискванията на [чл. 59, ал.2, т.4 от АПК](#) за посочване на фактическите и правни основания за издаването. Решението е мотивирано като съдържа подробни мотиви, по които е прието, че от ВиК оператора е допуснал нарушение на чл. 7 ал. 3 и чл. 32 ал.10 от Наредба №4/2004г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационните системи при извършената подмяна на измервателния уред.

Съдът намира, че при постановяване на оспорваното решение от административният орган не е било допуснато противоречие и приложимия материален закон и неговата цел.

Безспорно, от приложените по делото доказателства се установява, че жалбоподателят е собственик на жилищен имот, находящ се в [населено място], за който се предоставят ВиК услуги. По информация на ВиК оператора за същия имот е констатирано завишено потребление на вода. На 08.07. 2019г. е бил извършен редовен месечен отчет на водомера на имота , констатиран разход на вода от 07.06.2019г. до 08.07.2019г. от 14 куб.м. При следващия редовен месечен отчет на 08.08.2019г. е установен разход в размер на 26 кум м. По искане на потребителя ,комисия е извършила проверка на 08.08.2019г. и констатирала, че при спрени консуматори на вода, измервателния уред отчита консумация. Открит е отворен спирателен кран на външна тоалетна. При спиране на този кран, водомерът спрял да отчита разход. Съставен е протокол за проверката, който не бил подписан от абоната. Видно от същия в графа забележки е отбелязано теч във външна тоалетна. На 14.08.2019г. по искане на П. , водомера на имота с фабричен № 45198 е демонтиран и на негово място е монтиран нов с фабричен № 19016285. Видно от протокол новият водомер е монтиран от С. Щ.-водомайстор към район А.. /л. 35/.

Решението на КЕВР в оспорената част е аргументирано с разпоредбите на чл.2 ал.1 т. 12 б.д от Наредба за регулиране на качеството на ВиК услугите , чл. 7 ал.3 от Наредба №4/2004г., чл. 32 ал.10, чл. 33 ал.4. от Наредбата, чл. 17 ал.1 от Общите условия. Цитирани са разпоредби на Закона за измерванията. Посочено е, че демонтираният водомер не е бил подложен на проверка за метрологична годност, липсват документи, удостоверяващи начален монтаж и последваща проверка на уреда. Липсва и отбелязване в приложените протоколи, че на потребителя е предложено монтирането на уред, собственост на ВиК дружеството, но той е отказал. При това положение е изведен е извод, че по аргумент на чл. 32 ал.10 от Наредбата операторът на водоснабдителната система монтира, поддържа и контролира водомерите на водопроводните отклонения , по които се отчита и заплаща изразходваното количество вода.

Изводите на КЕВР са правилни и съответни на събраните доказателства.

Неоснователни са аргументите в жалбата. В същата не се отрича, че съгласно разпоредбата на чл. 32 ал.10 операторът има задължение да поддържа и контролира водомерите на водопроводните инсталации. В жалбата се потвърждава обстоятелството, че демонтираният водомер е бил неизправен, което е станало причина за смяната му. Липсват обаче, каквито и да било доказателства за

твърденията, че потребителят е отказал да се монтира водомер, собственост на дружеството. Изтъкнатото, че това се установява от писмото на самия оператор не може да се възприеме безкритично. Твърденията на жалбоподателя следва да се доказват с годни доказателствени средства, а не с други твърдения. Никъде по преписката не е удостоверено в писмен документ, че е предложен водомер, с посочен съответен №, в срок на метрологична проверка и работещ, каквито твърдения са изтъкнати в жалбата. Никъде не е отразен и отказ на потребителя да бъде монтиран водомер на дружеството, както това е сторено при отказа му да се подпише на протокола за проверката.

Правилно КЕВР е посочило, че спора се изразява в това, законосъобразно ли е потребителят сам и за своя сметка да осигури като закупи нов водомер за монтаж на СВО, т.е. кой е следвало да поеме разноските за подмяна на измервателния уред-потребителят или операторът.

Анализирани са относимите към спора правни норми, изведени са съответни на доказателствата и нормативната уредба изводи. При доказателствена тежест за жалбоподателя да обори фактическите и правни констатации в оспорения акт като докаже твърдените обстоятелства, от които черпи благоприятни за себе си последици, а именно, че е предложен водомер, собственост на оператора, но той е отказан от потребителя, същият не се справи с тази задача.

Установеното от фактическа страна несъмнено сочи на допуснато от ВиК ЕАД [населено място] нарушение на нормата на чл. 32 ал.10 от Наредба №4/2004г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационните системи при извършената подмяна на измервателния уред.

По изложените съображения настоящият съдът приема, че обжалваното Решение е законосъобразно, поради което жалбата на ВиК ЕАД [населено място] следва да бъде отхвърлена.

При този изход на процеса и с оглед направено искане от ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение по делото в съответствие с [чл. 143, ал. 4 от АПК](#) следва такива да му бъдат присъдени в размер на 100.00 лв., съгласно чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран и на основание [чл. 172, ал.2 от АПК](#), Административен съд –

С. -град, Трето отделение, 62 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата [фирма] [населено място] срещу Решение № Ж-156/27.02.2020 г. на КЕВР по т.2 от същото.

ОСЪЖДА [фирма] [населено място] да заплати на КЕВР сумата от 100/сто/лв.разноски по делото, представляващи юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд по реда на АПК в 14 – дневен срок от деня на съобщението, че същото е изготвено.

СЪДИЯ: